

Kara Molnar despre Luiza Teodorescu Cenuclul Literar ARO 21.10.2017, FFM

De timpuriu Luiza Teodorescu a fost atrasă de dans, muzică și poezie. Mama ei își amintea de primele încercări ale fetei de câțiva anișori care o alinta "Mamicuța dragă cu gurița fragă".

La opt ani a fost selecționată pentru Corul de copii Radio unde cânta "Nea Alecu, nea Alecu, tunde oaia și berbecul" și "Greieraș, greieraș drăgălaș" cu multă pasiune.

Într-o zi Petre Ciorte, solist la Opera română, a văzut-o dansând și cântând. El a sfătuit-o pe

mama ei să o ducă la concursul de admitere la Școala de coreografie. A fost o alegere dură pentru Luiza, deoarece îi plăcea să cânte, dar programul Școlii de coreografie nu îi mai permitea alte activități. A reușit cu bursă de merit și a fost luată la internatul școlii.

A

fost o perioadă fericită în viața ei, dar la 17 ani s-a îmbolnăvit de plămâni și după un an în sanatoriu, a fost nevoită să renunțe la visul de a dansa Giselle, rol pe care îl pregătea în fața oglinzii, cântându-și singură.

Pasiunea pentru muzică, balet și poezie a însoțit-o și în cariera tehnică pe care și-a ales-o. Soarta nu i-a fost potrivnică. A întâlnit un om minunat cu care s-a căsătorit și care i-a îndrumat pașii. În 1977, după doi ani de luptă cu autoritățile, familia

Teodorescu

a primit aprobarea să părăsească România. În Germania, Luiza Teodorescu a lucrat la KWU și la Institutul de cercetare VDO, dar nu și-a uitat niciodată visul din tinerețe. În 1986

a înființat Școala de Balet din Königstein iar în 1989 a obținut diploma de Ballettrainerin de la Gesellschaft für Musik und Theater (Centrul de Balet al Societății pentru muzică și balet din Austria) la Prof. Karol Toth și Prof. Eugen Dostal.

Sub egida profesorului Marc Jermolow de la Bolshoi și împreună cu alte două școli din Germania: Solitude Ballett Stuttgart înființată de Anca Popescu și Ballettschule Ivanisi din Aschaffenburg, Luiza a lansat proiectul "Tanz ohne Grenzen" în cadrul căruia elevii celor trei școli din Germania dansau împreună cu studenți, viitori balerini profesioniști din Rusia, Italia și Franța într-un spectacol de Gală. Asemenea spectacole au avut loc în Königstein, în Heidelberg, în Paris, în Padova și la Lacul Garda.

Din 2005 Alin Radu, Andreea Radu, Cornel Bercea, Ionuț Anghel și Flavius Popa, balerini de la Opera din

Timișoara au participat la spectacole.

În 1999 Luiza Teodorescu a înființat asociația "Punte între Est și Vest", al cărei scop era promovarea tinerilor talentați în seria concertelor Mozartissimo. Toate aceste activități le-a făcut cu pasiune și dăruire.

În 2011, după 25 de ani de activitate, a predat școala Andreei Radu. În 2017 a trebuit să închidă asociația "Punte între Est și Vest" deoarece nu a reușit să găsească un înlocuitor care să continue acest minunat proiect. Acesta este marele ei regret.

Orașul Königstein dar și presa din Taunus i-au recunoscut meritele și i-au acordat titlurile "Die Grande Dame der Kultur", "Kulturbotschafterin" și "Brückenbauerin". Acum locuiește la Nisa și s-a dedicat muzei Eutherpe cu aceeași pasiune.

Născută în zodia vârsătorului, dna Luiza Teodorescu a confirmat de-a lungul timpului deteminarea, viziunea, creativitatea și curajul specifice semnelor, atât în sfera culturală a societății - prin activitățile desfășurate în cadrul Asociației Culturale Bruecke zwischen Ost und West, în care a fost membră fondatoare, ori ca profesoară de dans, cât și în sfera personală, ca om ce poate fi pe scurt caracterizat ca fiind: integru, atent și cu un acut simț al observației și introspecției. De această dată ne surprinde prin lansarea primului ei volum de poeme, intitulat "Pe urmele Unicornului".

Citind poeziile dnei Luiza, rămân cu impresia că citesc fragmente din viața ei, fragmente transpuse fin pe versuri rimate și ritmate și fără să vreau suspectez că inclusiv gândurile ei de zi cu zi se conturează deseori în rime.

Mie versurile următoare îmi confirmă această impresie:

În universul poeziei
Mă regăsesc deplin.
Pe apele ce se despart
Urmez al meu destin.

Deși în prezent are o vârsă respectabilă de care este conștientă și care însumează nu doar un număr frumos de ani ci și o vastă experiență de viață care ne inspiră pe toți, dna Luiza nu a încetat să viseze și să aștepte să apară în viața ei acea "Lumină și văpaie, speranță și credință, dorință, puritate, iubire, suferință, Ceva ce-n al meu suflet mereu mi l-am dorit, Demult, demult odată aproape l-am găsit." Versuri extrase din poezia Unicornul, care reflectă atât speranța nemărginită, cât și un ușor regret.

Nu știi nici până acuma, nu știi cât am visat,
De când de lângă mine unicornu- a plecat.
Nu știi nici până acuma, un vis frumos a fost ?
De-atunci gonesc în lume, fără de niciun rost.
Il chem în prag de seara pe cel ce l-am trădat,
Il chem nerăbdătoare, pe cel ce l-am uitat,
Adesea când adorm, pe el îl am în gând
Si albul cal apare în vis din când în când.

Acest unicorn simbolizează oare acel sentiment de puritate, de inocență de copil la care râvnim cu toții și pe care, dacă nu suntem atenți îl putem rătăci în tumultul emotional ce ne copleșește odată cu responsabilitățile pe care le avem ca oameni adulți? Simbolizează acest unicorn sentimentul de puritate pe care dorim să îl păstrăm mereu într-un colțisor al sufletului și pe care să îl accesăm măcar ocazional ca să ne reamintim

cine suntem cu adevărat? Citind totuși acest poem, fiecare dintre noi poate să îi atribuie unicornului propriul înțeles.

Versurile care vin ca o frumoasă declarație de iubire pentru soțul ei, vădesc afecțiunea nemărginită de care dna Luiza este capabilă. Acesta este unul dintre poemele mele preferate. I se adresează soțului într-un fragment așa:

Dă-mi trupul tău,
De sufletul nu poți să-l dai,
Să îl acopăr cu sărutul
Sfios ca florile de mai.

Dar Dna Teodorescu are și înclinații care confirmă o activistă. Scrie despre grădini cu flori, păsări și buburuze, despre țărmul mării înspumate cu pescărușii, stelele de mare și delfinii ei, despre păduri cu vietăți și câmpii, despre ceruri înstelate și nori, toate acestea trădându-i firea delicată și sensibilă. Ea iubește întreaga natură, floră și faună deopotrivă și critică aspru lipsa de considerație a oamenilor pentru toate acestea în poezia "Date ne-au fost păduri de brazi" unde întreabă retoric:

Unde sunt verzile câmpii
Unde sunt stelele de mare,
Toate aceste minunății?
Tot ce e viu, frumos, dispare
Sub razele dogoritoare.
Se zbat și pier viețuitoare...
S-auziți plânsul nu puteți,
Nici lacrimile nu vedeți...

Ca într-un roller coaster, substratul poeziilor ei ne coboară brusc în adâncurile introspecției, după care ne avântă fără avertisment pe culmile unei alte visări în "Scrâșnește marea":

Scrâșnește marea,
Se zbânțuie valul
Și mușcă malul.
Păsări se-aruncă
În valuri și ies
La poruncă.
Vor a ne spune
De lume speriați:
„În adânc se ascund
Unicorni fermecați?”

Mare iubitoare de muzică, de dans, de artă, se lasă în mod continuu inspirată de tot ce e frumos și își împletește versurile grațios, ca într-un balet de cuvinte, așezate când

elegant în rime liniștite, când răscolite de emoții puternice și transformate în piruete ametoare.

Mi-e dor de cum eram odată
Pură, ca apa de cristal.
De cum gândeam fără de teamă
Fără complexe, radical.
Și-ntreb noaptea fără de vise:
De ce-ai dorit să te predai?
Unde e omul de-altădată
Cu ideal de samurai?

Un fin simț al observației și o bogată imaginație îi păstrează în suflet peisajul de basm care o inspiră să scrie poezie și o determină să continue să viseze la o lume mai bună atât pentru noi, oamenii, cât și pentru întregul mediu înconjurător din care facem și noi parte.

O lume fermecată
Din când în când mi-apare
Și doar în vis îi văd
Întreaga ei splendoare.

„Pe urmele unicornului” este nu doar o carte pe care o citești cu drag, ci și un cadou pe care ni-l putem face nouă înșine, ori celor dragi. Este o carte care, la o privire mai profundă, ne aduce niște răspunsuri pertinente la anumite dileme existențiale cu care ne confruntăm cu toții. Ne îndeamnă și ne învață să ne reamintim cine suntem cu adevărat și să ne regăsim eul nostru pur, să ne trăim viețile frumos, cu respect față de tot ceea ce ne înconjoară, iar atunci când iubim, să iubim fără granițe, cu tot sufletul nostru.

Aș îndrăzni să spun că „Pe urmele unicornului” ar putea fi o carte-soră pentru al doilea volum de versuri al meu: „Visul copilului de cristal”. Uimitor este faptul că, fără să ne fi cunoscut dinainte de a ne scrie cărțile, amândouă ne-am inspirat din aceleași idealuri, am simțit totul atât de asemănător și este mai mult decât mâna destinului ca noi să ne cunoaștem acum, în acest moment al vieții, ca să ne facem cunoscute una alteia, dar și vouă, gândurile noastre pereche și să ne prezentăm azi cărțile în tandem.

Dna Luiza, vă mulțumim pentru acest cadou și așteptăm cu nerăbdare următorul dvs. volum.